

tede Jernbanespørgsmaal her i Salen, hørte den højtærede Minister udtale, at Statsbanerne er ikke stillede paa samme Maade som Privatbanerne, de kan ikke vise den samme Imødekommen som Privatbanerne; der er saa mange Vanskeligheder, som ikke lader sig overvinde ved Statsbanerne. Hvad er det, der ikke kan overvindes? Efter min Mening kun dette, at Statsbaneadministrationen efterhaanden er blevet en Stat i Staten og føler sig som en Stat i Staten, og den siger: Hvad bryder vi os om Publikums Ønsker? Falder de sammen med vore Meninger og Interesser, imødekommer vi dem, men gør de det ikke, bryder vi os ikke om dem, vi giver neppe dem Svar, der henvender sig til os. Det vilde ikke have været urimeligt, om Andragender, der er indsendte til Ministeriet for offentlige Arbejder i Foraaet eller Forsommeren — de er sikkert derfra gaaet ud til de paa-gældende Autoriteter —, var blevet fremmet saa vidt, at Andragerne kunde have faaet Svar paa deres Andragende og saaledes haft Lejlighed til eventuelt at indsende Andragende til Rigsdagen for paa den Maade at naa frem til Finansudvalget. Det har Andragerne imidlertid ikke kunnet gøre, thi de har ikke faaet noget som helst Svar, og man plejer jo ikke at henvende sig til Rigsdagen med Andragender, før Ministerens Svar foreligger. Hvis man faar Afslag paa sit Andragende, er den ordinære Vej den, at man henvender sig til Rigsdagen, men dette har de paagældende Andragere, som sagt, været afskaarne fra at gøre, fordi man ikke har værdiget dem noget Svar og ikke vist nogen som helst Tendens til at imødekomme deres Ønsker. Da det hverken er Enkeltmands eller nogle faa Mænds Interesser, det drejer sig om, men Spørgsmaalet virkelig har stor Betydning for store Dele af den Egn, som Midtlængdebanelen gaar igennem, vil jeg, som sagt, indtrængende henstille til Finansudvalget, at det mellem anden og tredie Behandling fører en Konference med Ministeren. Jeg tror, at dette er den eneste Maade, hvorpaa man kan faa Jernbaneetaten i Tale, og hvorpaa man kan opnaa, at berettigede Ønsker nyder Fremme eller i hvert Fald finder en Afgørelse, enten det nu er et Ja eller et Nej. Denne Etat har en uendelig Styrke til at modsætte sig alle de mange Krav, som kommer frem; finder de ikke Naade for Etatens Øjne, lader man dem ganske rolig ligge og værdiger neppe Andragerne et Svar. Jeg tror ikke,

nogen Autoritet kan faa denne Etat i Tale uden netop Finansudvalget. Da vi forhandlede Organisationsloven, udtalte jeg den Anskuelse, at det vilde være heldigt at nedsætte et staaende Udvalg angaaende Jernbanesager, og denne Opfattelse har jeg endnu. Man fandt imidlertid ikke, det var nyttigt at gaa dertil, og nøjedes saa med at oprette et Jernbaneraad. Som alle ved, traadte Organisationsloven i Kraft for kort Tid siden, men det eneste, som Jernbaneraadet har haft med Jernbaneetatens Ordning at gøre, er, at dets Medlemmer har faaet tilsendt et Frikort til første Klasse. Jeg tror nu ikke, man nedsatte et Jernbaneraad, for at disse 17—18 Mennesker kunde faa et Frikort til første Klasse, jeg tror, at Hensigten var, at der virkelig skulde forhandles med det om Jernbanespørgsmaal af forskellig Art. Men jeg har, som sagt, ikke hørt noget om, at man har gjort Tilløb eller Forberedelse til at henvende sig til Jernbaneraadet angaaende det ene eller det andet Spørgsmaal. Ja, det er mig bekendt, at da det blev offentliggjort i Bladene, at det var en Kendsgerning, at man vilde flytte Distriktet fra Struer til Viborg, spurgte et Medlem indenfor Jernbaneraadet Ministeren, om Sagen virkelig var afgjort, uden at man havde forhandlet med Jernbaneraadet derom. Der blev da svaret, at denne Meddelelse var ukorrekt, og at man maaske nok vilde forhandle med Jernbaneraadet. Jeg nævner dette, fordi jeg ikke tror, at det er muligt at faa denne Etat i Tale, hvis ikke Finansudvalget tager Sagen i sin Haand. Der er ingen anden Institution, der her kan bringe en Forhandling i Stand, og jeg synes dog ikke, det er mere end billigt, hvis man søger at faa en Forhandling om disse, som jeg mener, berettigede Ønsker og Krav. Jeg vil saa indtrængende, som det er mig muligt, henstille til Finansudvalget at overveje, om de Ønsker og Krav, der indeholdes i disse Andragender, ikke er saa berettigede, at man maa imødekomme dem. Og jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis Finansudvalget vil tage sig deraf, skal det nok vise sig, at disse Andragender er saa berettigede, at man vil imødekomme dem. Gennem Finansudvalgets Medvirkning kan disse Spørgsmaal sikkert løses uden noget stort Offer fra Statens Side.

Jeg skal kun med nogle Ord omtale Ændringsforslaget under Nr. 12 om at forhøje Bevillingen til Funder—Bramminge-Banen fra 1 Million til 1½ Million. Jeg takker baade den højtærede Minister